

МАНАУЪДАН, СИН НА ЛИР

Част 3 от „Мабиногион“

Превод от английски: Саркис Асланян, 1985

chitanka.info

Когато седмината мъже, за които стана дума по-рано, заровиха главата на Бендигайдвран в Бялата могила, с лице, обърнато към Франция, Манауъдан се загледа към града, към Лондон, след това се обърна към своите другари, въздъхна тежко и сърцето му се изпълни с горест и тъга.

— О, всемогъщи боже — каза той, — защо съм тъй наказан. Всеки има къде да се подслони тази вечер, само аз си нямам покрив над главата.

— Но защо си тъй нажален? — го запита Пръдери. — Та нали сегашният крал на Острова на Могъщите е твой братовчед. Вярно е, че постъпи несправедливо с тебе, но ти никога не си ламтял за земи и владения и твоето безкористие е пословично.

— Да, така е — отвърна той, — но самата мисъл, че някой друг е заел мястото на брат ми Бендигайдвран, бил той и мой братовчед, ме изпълва с мъка и не ще мога да бъда щастлив в един дом с него.

— Тогава би ли искал да чуеш един съвет? — попита Пръдери.

— Тъкмо от това имам най-голяма нужда сега — каза той. — Какво ще ме посъветваш?

— Както знаеш, аз съм единствен наследник на седемте области на Дъвед. Там сега е майка ми. Предлагам ти да я вземеш за жена, а с нея и кралската власт. Владенията ти не ще са обширни, но те уверявам, че по-хубави земи никъде няма да намериш. Вече съм женен за Кигва, дъщерята на Гуин Гохою, и по закон тези земи са мои, но управлението ще отстъпя на вас с Рианон. Щом искаш да имаш свои владения, с удоволствие ще ти дам моите.

— Не, приятелю, не мога да приема това — отвърна той. — Но нека бог те награди за щедростта.

— Не ми отказвай — настоя Пръдери, — съгласи се и в мое лице ще имаш най-верен приятел.

— Щом е така — отвърна той, — не мога да ти откажа и ще тръгна с тебе към твоите владения, за да се видя с Рианон.

— Сигурен съм, че няма да съжالياваш — каза той. — Не вярвам да си срещал по-сладкодумна жена от нея, а като момиче е била красавица над красавиците. Но ще видиш, че и сега е много хубава.

Тръгнаха те на път и дълги дни вървяха, докато стигнат до Дъвед. Когато най-послед пристигнаха, в замъка Арберт ги очакваше празнична трапеза, приготвена в тяхна чест от Рианон и Кигва.

Манауъдан и Рианон седнаха един до друг и започнаха да разговарят. С всяка нейна дума сърцето му все повече и повече се изпълваше с нежност към нея и трябваше да се признае, че никога в живота си не бе виждал по-красива и благородна жена от Рианон.

— Пръдери — каза той, — готов съм да приема твоето предложение.

— За какво става въпрос? — попита Рианон.

— Скъпа майко — каза Пръдери, — решил съм да те дам за жена на Манауъдан, син на Лир.

— Съгласна съм — каза Рианон. — Ще се радвам да изпълня волята ти.

— А аз ще бъда щастлив да я нарека моя жена — каза Манауъдан. — И нека бог те награди, приятелю, за твоята всеотдайност и вяност към мене.

И още преди да завърши пиршеството, тя стана негова жена. Тогава Пръдери каза:

— На трапезата има още много ядене и пиене. Вие продължете да се веселите, а аз ще отида в Англия при Касуалаун, син на Бели, за да му засвидетелствувам своята почит.

— Касуалаун сега е в Кент — каза Рианон. — Не е ли по-добре да останеш сега с нас, а при него да идеш, когато дойде по-наблизо?

— Тъй да бъде, ще го изчакам — каза той.

Продължиха да пируват и се веселят. Излизаха на лов, бродеха из страната, прекарваха заедно дълги, приятни часове. Постепенно опознаха цялото кралство и Дъвед им се стори като райски кът. И наистина, тука всичко беше прекрасно — реките гъмжаха от риба, горите бяха пълни с дивеч, мед имаше в изобилие. А дружбата между четиримата укрепваше с всеки изминат ден и скоро станаха неразделни — от сутрин до вечер бяха заедно.

Междувременно Пръдери посети Касуалаун, който беше дошъл в Оксфорд, и му засвидетелствува своята почит и уважение. Той от своя страна го посрещна топло и сърдечно и благодари за оказаната му чест.

След като се върна, продължиха да пируват и дните им минаваха в безгрижно веселие. Най-често отсядаха в Арберт и тук, в кралския замък, започваха всички празненства. Един ден, в разгара на пиршеството, когато благородниците от свитата бяха още на трапезата, четиримата станаха от местата си и заедно с група най-близки другари

излязоха от замъка и се изкачиха на върха на Горсед Арберт. Тъкмо седнаха и започнаха да разговарят и се разнесе страшен гръм. Ведно с оглушителния тътен се спусна непрогледна мъгла, която скри всичко от погледа им. След това мъглата се вдигна и ярка светлина заля цялата околност. Но когато се поокопитиха и огледаха, пред очите им се откри поразяваща картина — многобройните стада, които допреди малко пасяха под хълма, къщите и хората в поселището сякаш бяха потънали вдън земя; а кралският замък се извисяваше самотен и пуст, безлюден и празен, все едно че никога не е бил обитаван от живи същества. Другарите им, с които бяха дошли на хълма, също бяха пропаднали без следа и единствено четиримата стояха по местата си.

— Бог да ни е на помощ — каза Манауъдан. — Че къде пропаднаха рицарите и царедворците, къде са другарите, които бяха с нас? Да отидем в замъка и да видим дали някой не е оцелял.

Влязоха в пиршествената зала, но не намериха жива душа. След това претърсиха останалите зали и горниците, но и там не откриха никого. Пусто бяха и готварниците, и избите за медовина.

Четиримата продължиха да живеят постарому: веселяха се, пируваха, излизаха на лов. Обходиха страната надлъж и нашир с надеждата, че могат да попаднат на някоя къща или поселище, където да са останали хора, но чака и не срещнаха никого — единствените живи твари, които видяха, бяха дивите зверове в гората. Когато в замъка не остана нищо за ядене, за храна им служеше убитият по време на лов дивеч и рибата, която ловяха в реките, и медът на дивите пчели. Занизаха се безгрижни дни, неусетно мина година, после втора. Но накрая този начин на живот им дотегна.

— Ей богу — каза Манауъдан, — повече така не може да се живее. Да отидем в Англия и да се захванем с някой занаят, и с труд да си изкарваме прехраната.

Тръгнаха четиримата на път за Англия и се спряха в град Херъфорд. Заловиха се да правят седла. Манауъдан майстореше предните лъкове на седлата и ги оцветяваше в небесносин цвят — също като Ласар Лайс Гъгнуид, когото бе наблюдавал да работи и от когото се бе научил да приготвя боята. Работата им спореше и всички седла, които успяваха да изработят, се разпродаваха като топъл хляб. Скоро вече никой не купуваше от другите седлари в Херъфорд — за тях се сещаха само когато Манауъдан не смогваше да изпълни всички

поръчки. Като видяха, че вече не ги търсят и има опасност да останат без поминък, градските седлари се събраха да се посъветват какво да сторят. Намислиха да погубят Манауъдан и неговите другари. Но те узнаха за тези намерения и се замислиха дали не е по-разумно да избягат от града.

— Бог ми е свидетел — каза Пръдери, — никак не ми се ще да напускаме града. Предлагам да нападнем тези жалки вилани^[1] и да ги избием.

— Не съм съгласен — каза Манауъдан, — ако ние първи ги нападнем, цялата вина ще падне върху нас и ще ни затворят в тъмницата. По-добре да се преместим в някой друг град и с честен труд да си изкарваме хляба.

Тъй и сториха — заминаха за друг град.

— А тук с какъв занаят ще се захванем? — попита Пръдери.

— Ще правим щитове — заяви Манауъдан.

— А някой от нас има ли представа как става това? — попита Пръдери.

— Не, но ще опитаме — отвърна той.

Заловиха се здраво за работа и започнаха да коват щитове, като се стремяха да ги майсторят по образец на най-добрите щитове, които бяха виждали, а след това ги боядисваха в същия цвят като седлата. Работата им потръгна, станаха известни в целия град и всички се стичаха да купуват щитове при тях, а при другите майстори никой не ходеше. А и много им спореше работата и чет нямаха изкованите от тях щитове. Трудиха се тъй известно време на спокойствие, докато градските майстори изгубиха търпение и в злобата си се наговориха да ги убият. Но те дочуха, че ги грози опасност и че онези са намислили веднъж завинаги да се отърват от тях.

— Пръдери — каза Манауъдан, — тези хора са решили да ни погубят.

— Че ние няма да стоим със скръстени ръце и да им се оставим. Не можем ли ние сами да ги нападнем и да ги избием?

— Не, така нищо не ще постигнем — отвърна той. — Касуалаун и неговите хора ще научат за това и накрая пак ние ще пострадаме. Трябва да напуснем този град.

Преместиха се в друг град.

— А тук с какъв занаят ще се препитаваме? — попита Манауъдан.

— Вече научихме два. Ти кажи с кой от тях да се заловим — отвърна Пръдери.

— Нито с единия, нито с другия — каза той. — Този път ще отворим обуцарница: знае се, че на обуцарите не ще им достигне смелост да се вдигнат срещу нас и да ни прогонят от града.

— Но аз нищо не разбирам от този занаят — каза Пръдери.

— Не е беда — отвърна Манауъдан. — Аз умея и обувки да шия, а и тебе лесно ще науча. За да ни е по-лесно, не ще се занимаваме с обработване на кожи, а ще ги купуваме готови — ние само ще кроим и шием.

Манауъдан обходи целия град, докато откри търговеца с най-хубавата кожа за обувки и след това купуваше само от него, а гъон за подметките набавяше от друг. После се свърза с най-изкусния златар в града и при него поръча позлатени катарамии за обувките. Постепенно усвои и този занаят и се прочу като един от тримата най-добри майстори на златни обувки. Затова в целия град най-търсени бяха неговите чизми и обувки и при местните майстори никой не ходеше. И градските обуцари с право се побояха да не останат без поминък — толкова бързо работеха двамата другари. Затова се събраха да умуват какво да сторят и взеха решение да ги убият.

— Пръдери — каза Манауъдан, — тези тука също са намислили да ни погубят.

— Че какво ни пречи да избием до крак тези разбойници, вместо да чакаме да се разправят с нас?

— Не, не ни подобава да се бием с тях — каза Манауъдан, — а и в Англия нямаме повече работа. По-добре да се върнем в Дъвед и да видим какво става там.

Дълъг беше техният път и много дни вървяха, но най-сетне пристигнаха в Дъвед и се установиха в замъка Арберт. Запалиха огън в камината и заживяха по прежнему. Храна си набавяха както преди — с лов. Не след дълго събраха старите си хрътки и започнаха да ловуват с тях. Мина месец, после година, без да се случи нещо особено.

Една сутрин Пръдери и Манауъдан станаха рано и се приготвиха да тръгнат на лов с кучетата. Като излязоха от замъка, няколко хрътки се втурнаха напред и се насочиха към една малка горичка, която се

намираше съвсем наблизно. Но щом навлязоха сред дърветата, веднага изскочиха навън с настръхнала от страх козина и се завърнаха при тях.

— Хайде да отидем да видим какво има в тази горичка — предложи Пръдери.

Тръгнаха нататък и когато приближиха, изведнъж срещу тях излезе един снежнобял глиган. Хрътките, добили смелост от присъствието на своите господари, се нахвърлиха върху него. Тогава глиганът отстъпи зад горичката, за да избяга по-далеч от ловците, и като се извърна срещу кучетата, започна смело да се отбранява. Но щом пристигнаха ловците, веднага се оттегли на безопасно разстояние. Това се повтори няколко пъти и те продължиха да го преследват, докато пред тях изникна един величествен укрепен замък, появил се тук съвсем отскоро, защото по-рано на това място не бяха виждали дори два камъка един върху друг. Глиганът стремглаво се понесе към замъка, следван по петите от кучетата. И когато глиганът и кучетата се скриха зад стените му, двамата другари се спряха отвън, безкрайно учудени, че там, където доскоро не е имало и малка колиба, сега се издига цял замък. От върха на хълма, където бяха спрели, потърсиха с поглед своите кучета и се послушаха да чуят техния лай, но колкото и дълго да се вираха и напрягаха слух, не откриха и следа от тях.

— Ще отида в замъка да видя къде се загубиха нашите кучета — каза Пръдери.

— Ей богу, не те съветвам да правиш това — отвърна Манауъдан. — На това място никога не е имало замък — трябва да го е сътворил онзи, който омагьоса цялата страна. Затова моят съвет е да не влизаш в него.

— Каквото и да става, не ще зарежа своите кучета! — каза Пръдери и въпреки предупреждението на Манауъдан тръгна към замъка.

Когато влезе вътре, се оказа, че зад крепостните стени няма нищо — не се виждаха ни хора, ни животни, изчезнали бяха и глиганът, и кучетата. Единственото нещо, което веднага привлече погледа му, беше един водоскок, ограден с мрамор. Пред водоскока имаше мраморна плоча, а над нея висеше златна чаша, прихваната с четири вериги, които отиваха нагоре в небето и се губеха високо в синевата. Толкова се прехласна по неръкотворната красота и изящна изработка на златната чаша, че тръгна към нея, тласкан напред от

непреодолимо желание да я хване в ръцете си. Но щом я докосна, пръстите му залепнаха за чашата, а краката — за мраморната плоча, върху която беше стъпил. И в същия миг загуби способност да говори. И остана тъй — неподвижен и безмълвен.

Манауъдан го чака да се върне до заник-слънце. Когато започна да се свечерява, той се увери, че нито Пръдери, нито кучетата ще се появят отново и се прибра в Арберт. Като влезе в замъка, Рианон го погледна в очите и попита:

— Защо се връщаш сам? Къде е Пръдери, къде са кучетата?

— Ето какво се случи — каза той и разказа всичко отначало докрай.

— Бог ми е свидетел — каза Рианон, — ти се оказа лош другар, но изгуби добър приятел.

При тези думи тя излезе от замъка и се отправи натам, където Манауъдан ѝ бе казал, че се намира крепостта. Когато пристигна, видя, че портите ѝ са широко отворени и нищо не ѝ пречи да влезе вътре. Още с влизането забеляза Пръдери, който продължаваше да стиска чашата, и като се приближи до него, го запита:

— Какво се е случило с тебе, защо стоиш така?

И също като него тя постави ръцете си върху чашата и те веднага залепнаха за нея, а краката ѝ се приковаха върху плочата и на мига загуби дар слово. И с настъпването на нощта над тях се разнесе страшен гръм, спусна се гъста мъгла и с нея изчезнаха и крепостта, и те самите.

Когато Кигва, жената на Пръдери, разбра, че е останала сама с Манауъдан в целия замък, започна горко да ридае и нарежда, че по-добре и тя да бе умряла, отколкото да живее беззащитна и сама на този свят. Манауъдан разбра какво си мисли и ѝ каза:

— Ей богу, не си права да се страхуваш, че ще ти сторя зло. Повярвай ми, от мене по-добър приятел не ще намериш на света и докато ни е съдено да бъдем с теб сами, ще ти бъда сигурна закрила. Бог ми е свидетел, дори в жилите ми да течеше гореща младежка кръв, от уважение към Пръдери щях да бъда почтен с тебе, а и ти самата си заслужи това. Нямай страх от нищо. Кълна се, че дотогава, докато бог ни е отредил тази злочеста и жестока участ, до себе си ще имаш верен приятел и другар.

— Господ да те награди за добрите думи. Сега вече съм спокойна — каза тя, зарадвана и окуражена от това, което чу.

— Всъщност, скъпа приятелко — каза той, — повече няма какво да правим тука. Загубихме кучетата си и не можем да се прехранваме с лов. Предлагам да отидем в Англия, където ще ни е по-лесно да си изкарваме хляба.

— Съгласна съм — каза тя, — готова съм да те последвам.

И тръгнаха двамата на път за Англия. Когато пристигнаха, тя му каза:

— А сега, друже, с какъв занаят ще се заловиш? Защо не се захванеш с някоя по-чиста и приятна работа?

— Решил съм вече — каза той, — отново с обуцарство ще се хвана.

— Но този занаят съвсем не е от най-чистите и не подхожда на човек с твоя сан и с твоите способности.

— И все пак точно с това ще се занимавам — отговори той.

Започна да прави обувки, като използваше най-хубавата кожа, която можеше да се намери в града. И също като преди им слагаше златни катарамии, тъй че трудът на другите обуцари в града отиваше напразно, защото обувките, които те правеха, далеч не можеха да се мерят по хубост с изработените от него. И никой не търсеше другите майстори, щом можеше да си купи от неговите обувки или ботуши. Така изкараха една година в този град, докато местните обуцари му завидяха и му замислиха злото. Предупредиха го, че онези са взели решение да го погубят, и Кигва каза:

— Приятелю, нима ще позволиш на тези прости люде да сторят това?

— Недостойно е да меря сили с тях — отвърна той, — по-добре да се върнем в Дъвед.

Тъй и сториха. Но този път на тръгване Манауъдан взе със себе си и един товар жито. Пристигнаха в Арберт и заживяха в стария си дом. Манауъдан беше безкрайно щастлив, че се завръща в Дъвед, и с радост обходи местата, където обичаше да ходи на лов с Пръдери в онези дни, когато и четиримата бяха заедно. Сега отново започна да лови риба и да търси дивеч в гората. Освен това се зае да обработва земята и зася една нива, после втора, че и трета. Житото поникна,

класовете се наляха с едро зърно. И на трите ниви зрееше най-хубавата пшеница на света.

Минаха един по един месеците, дойде и лятото. И ето че стана време за жътва. Наобиколи нивите и видя, че една от тях е вече готова за жънене. „Утре ще я ожъна!“ — каза си той.

Прибра се тази вечер в Арберт, а на другия ден още в ранни зори излезе на полето. Но като пристигна, що да види, на нивата не бе останало нищо за жънене — стърчаха само голи стебла, а класовете бяха отрязани като с нож и отнесени кой знае къде, и ни едно зърно не бе оцеляло.

Това го много учуди и той отиде да види втората си нива. Ето че и тя беше узряла. „Слава богу — помисли си той, — утре ще ожъна тази!“

На другия ден тръгна да жъне. Но като пристигна, видя, че са останали само голи стебла. „Боже всемогъщи — каза си Манауъдан, — кому ли е притрябвало да ме умори от глад? Явно някой цели съвсем да ме погуби! Но знам едно — това е същата онази сила, която стана причина за всичките ми мъки и която унищожи цялата ни страна!“

Отиде да види и третата си нива. А тя беше станала най-хубавата от всички и класовете бяха натежали от златно зърно. „Кълна се в честта си, че ще опазя тази нива до сутринта. Този, който ограби житото от първите две, ще се върне и тази нощ. И аз трябва да откроя кой е злосторникът.“ Прибра се в замъка, за да се въоръжи, и разправи всичко на Кигва.

— Ами сега! Какво смяташ да правиш? — попита го тя.

— Ще отида да пазя останалото жито тази нощ — отвърна той.

Върна се на нивата и заста на стража. По едно време някъде към полунощ, се разнесе странен шум. Една огромна армия от мишки се носеше към нивата — толкова много бяха, че нямаха ни чет, ни брой. И докато се окопиха и разбере какво става, мишките бяха вече нахлули в нивата. Видя как се покатерват по житните стебла, навеждат ги доземи, прегризват класовете и след това ги отнасят със себе си. И доколкото успя да забележи, не остана ни едно стебло, което да не е нападнато от мишка; и когато мишката орда се юрна обратно, след нея остана голо стърнище.

И тогава, обзет от гняв и злоба, Манауъдан се втурна след мишките. Но колкото и да се мъчеше, не сполучи да докопа ни една,

защото бяха бързи като птиците във въздуха. Само една от тях му се стори по-тромава от останалите и щом разбра, че няма да може да му избяга, хукна след нея и я залови. После я пхна в ръкавицата си, завърза я отгоре, за да не може да се измъкне навън, и се върна в замъка. Влезе в залата, където го очакваше Кигва, разпали огъня в огнището и окачи ръкавицата на една кука.

— Какво си сложил в тази ръкавица? — попита го тя.

— Един крадец — отвърна той, — когото залових тъкмо когато ме ограбваше.

— Че какъв е този крадец, щом може да се побере в една ръкавица? — учуди се тя.

— Ей сега ще разбереш какво искам да кажа — отвърна той и й разправи как беше намерил първите две ниви опустошени и ограбени, и как пред очите му мишките бяха нападнали и последната. — Но една от тях се оказа много тровава и аз успях да я хвана, и сега е тук в ръкавицата ми. Утре ще я обеса и ей богу, ако бях изловил всичките, те до една щяха да споделят нейната участ.

— Не е чудно, че си толкова разгневен, но все пак подобава ли на такъв издигнат и достоен благородник като тебе да се занимава с бесенето на тази презряна гадинка? Ако питаш мене, по-добре я пусни на свобода, отколкото да се захващаш с тази работа.

— Бога ми, щях да съм много горд — каза той, — ако можех всички да избеса, но ми избягаха. Затова пък тази, която е в ръцете ми, ще погубя с най-голяма радост!

— Правилно ме разбери, друже! — каза тя. — Съвсем не съм загрижена за съдбата на тази гадинка — по-скоро исках да те предупредя, че с тази си постъпка можеш да накърниш своята чест. Но ти сам ще решиш какво да правиш.

— Ако има дори една причина, каквато и да е тя, да искаш да й спасиш живота, щях да се вслушам в съвета ти — каза Манауъдан. — Но тъй като не ми е известна такава, възнамерявам да я накажа със смърт.

— Щом е така, постъпи както намериш за добре, друже — каза тя.

На другия ден той взе мишката и тръгна към Горсед Арберт, качи се на върха на хълма и там побие в земята две сохи. Тъкмо свърши тази работа и насреща му се зададе един беден дякон, облечен в стари,

дрипави дрехи. Много се изненада, като го видя, защото вече седем години по тези земи не се бе появявало ни едно живо същество — ни човек, ни звяр.

— Помози бог! — поздрави го дяконът.

— Дал ти бог добро и добре дошъл! — отвърна той. — Отде идеш, отче дяконе?

— Връщам се от Англия, където се надпяхах с тамошните бардове. Но защо питаш?

— Защото от седем години жив човек не се е вестявал по тия места — ти си първият, който идва насам, откакто в цялата страна оцеляхме само четирима души.

— А и аз случайно минавам през тези земи на път за моята родина — каза той. — Гледам те, че нещо правиш. С каква работа си се заловил, благороднико?

— Ще беся един крадец, когото залових в момента, в който ме ограбваше — отвърна той.

— Че що за крадец е този? — учуди се дяконът. — В ръката си виждам да държиш едно животинче, което ми прилича на мишка, а на човек с твоя сан не подобава дори да се докосва до такава гадинка. Пусни я да си ходи!

— За нищо на света не ще я пусна! — каза той. — Залових я да краде и ще си получи предвиденото в закона наказание — ще увисне на въжето!

— Не бих искал някой да види, че високопоставен благородник като тебе се занимава с такава работа. Затова вземи ето тази лира, която получих като милостиня, а в замяна те моля да пуснеш гадинката на свобода.

— Ей богу, нито ще я освободя, нито ще ти я продам!

— Е, ти знаеш най-добре. Ако не смятах, че е унизително човек с твоя сан да си мърси ръцете с подобна работа, изобщо нямаше да те безпокоя с молбата си — каза дяконът и продължи по пътя си.

Беше вече започнал да тъкми напречния прът върху сохите, когато изневиделица се появи един свещеник, яхнал кон с красива сбруя, и се насочи към него.

— Помози бог, благороднико! — поздрави свещеникът.

— Дал бог добро! — отвърна Манауъдан. Благослови ме, отче!

— Господ да те поживи, благороднико! Какво си намислил да правиш?

— Ще беся един крадец, когото залових в момента, в който ме ограбваше — отвърна той.

— А кой е този крадец?

— Едно същество, взело образа на мишка. Но щом краде, ще я сполети съдбата, отредена за всички крадци!

— Мисля си, благороднико, че не ще ти е приятно някой да види с какво се занимаваш. Готов съм да откупя живота на тази гадинка — пусни я да си ходи!

— Не възнамерявам нито да я продавам, нито да я освобождавам!

— Да, виждам, че още не си й определил цената. Но тъй като не ми се ще да си цапаш ръцете с една мишка, ще ти дам три лири, ако я пуснеш.

— Кълна се в бога — каза Манауъдан, — на никаква цена не я давам. Тя трябва да си получи заслуженото — ще увисне на въжето!

— Щом е тъй, нека бъде волята ти, благороднико — каза свещеникът и продължи по пътя си.

Бесилото беше вече готово и Манауъдан метна клупа на шията на мишката. Тъкмо започна да я тегли нагоре, когато видя, че към него идва един епископ, следван от свитата си и цял керван, натоварен със стока коне. Спря да тегли връвта и го изчака да се приближи.

— Какво възнамеряваш да правиш, благороднико? — запита го той.

— Ще беся един крадец, когото залових в момента, в който ме ограбваше — отвърна Манауъдан.

— А не е ли мишка това, което държиш в ръката си?

— Да, тя е крадецът.

— Е, щом веднъж съм прекъснал изпълнението на наказанието й, бих желал да откупя живота й. Ще ти дам седем лири за нея, а ти я пусни да си ходи, че не подобава на човек с твоя сан да наказва със смърт една презряна гадинка като тази.

— Не, това няма да стане! Ще си получи заслуженото!

— Добре, щом ти се виждат малко парите, ще ти дам двадесет и четири лири суха пара за нейната свобода.

— Ей богу, не ще я пусна и за двойно повече! — каза Манауъдан.

— Щом и това не ти е достатъчно — продължи епископът, — ще ти дам всички коне, които виждаш пред себе си, а също и седемте товара стока върху седемте коня.

— Не, няма да я пусна! — каза той.

— Щом и това не ти стига — сам назови цената й!

— Сега ще я чуеш — каза Манауъдан. — Искам да освободиш Рианон и Пръдери.

— Ще изпълня волята ти.

— Ей богу, това не е всичко!

— Какво още трябва да направя?

— Да вдигнеш магията, която тегне над седемте области на Дъвед.

— И на това съм съгласен — само пусни мишката!

— Не, няма да я пусна — каза той, — докато не разбере каква е тази мишка.

— Ще ти кажа — това е жена ми. Затова се мъча да я освободя.

— А как се озова тя тука?

— Дойде да граби житото ти — отвърна той. — Аз съм Луид, син на Кил Койд, същият, който омагьоса седемте области на Дъвед. Направих го, за да отмъстя за приятеля си Гуаул, син на Клийд — и върху Пръдери се стовари отмъщението ми заради онази игра на „Борсука в торбата“ в двора на Хевайд Стари, която баща му Пуил, владетелят на Анун, имаше неблагоприятно да измисли. А като чуха, че си се заселил по тези земи, моите воини дойдоха при мене и ме замолиха да ги превърна в мишки, за да опустоша нивите ти с пшеница. Първата и втората вечер, когато унищожиха двете ниви, дойдоха само те. Но третата вечер при мен се явиха жена ми и придворните дами и ме замолиха и тях да превърна в мишки, и аз изпълних желанието им. А жена ми чака дете. Ако не чакаше дете, нямаше да можеш да я заловиш. И тъй като попадна в ръцете ти, съм принуден да ти върна Пръдери и Рианон, а също и да разваля магията, която тегне над Дъвед. Сега вече знаеш всичко и те моля да я освободиш.

— Бог ми е свидетел, все още не мога да я освободя — каза той.

— Че какво друго ти е необходимо?

— Ето какво — искам да дадеш клетва, че никога вече не ще омагьосаш със зла магия седемте области на Дъвед и че никому не ще

позволиш да стори това.

— Имаш думата ми — можеш вече да я освободиш.

— Не, още не съм свършил — каза той.

— И друго ли има?

— Да, има — отвърна той. — Сега искам да се закълнеш, че никога не ще си отмъстиш за това, което се случи тука — нито на Пръдери и Рианон, нито на мене.

— Ще изпълня волята ти, на всичко съм съгласен. И трябва да ти призная, че това, последното, умно го измисли. Ако не се бе сетил, щяха да те сполетят всички беди на света.

— Тъкмо от това исках да се предпазя — каза Манауъдан.

— А сега освободи жена ми!

— Не, още не. Няма да ти я дам, докато не се завърнат Пръдери и Рианон.

— Погледни, те вече идват насам — каза той.

И наистина, като вдигна поглед, видя, че двамата идат към него. Изправи се да ги посрещне и след като размениха поздравии, седнаха заедно на тревата.

— А сега е твой ред, доблестни благороднико, да освободиш жена ми, защото вече получи всичко, което искаше.

— С удоволствие ще ѝ върна свободата — каза той.

Тогавя Луид, син на Кил Кийд я докосна с магическа пръчка и пред тях застана най-прелестната красавица, която някога бяха виждали.

— А сега се огледай — каза той на Манауъдан — и ще видиш, че всички къщи и поселища са на старите си места.

Манауъдан се изправи и обиколи с поглед цялата околност — всяко нещо беше на мястото си, върнали се бяха и хората, и стадата.

— А на какви мъки подложи Пръдери и Рианон, докато бяха в твоя власт? — попита той.

— Пръдери беше длъжен да мъкне на врата си чукалата на крепостните врати на моя замък, а Рианон наказах да носи магарешки хомот. Ето това бяха принудени да правят по време на своето пленничество.

Така завършва третата легенда на Мабиногион.

---

[1] Свободен, незакрепостен селянин по времето на феодализма.
— Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.